

Podobenství o Cestě súfiho a životě v Objetích Boha

«Všechno, co vidíš, chutnáš, cítíš,
slyšíš, — jsem Já!
Ale Já jsem mnohem větší než tohle všechno!
Já jsem Nedozírný!
A až ty — ve veliké lásce ke Mně —
Zmizíš v Mému Prvopočátečním Klidu, —
Pak se znovu se narodíš a
staneš se se Mnou — Jedním!»

Grand-Mistr súfizmu

Mistr, nevrhající stín, měl ve svém domě učedníky — mladíky a dospělé muže. Ale byla mezi nimi i jedna dívka, jménem Sufi, která u Mistra žila už od dětství.

A jednou se stalo, že se rozhovor mezi učedníky stočil na to, že ženy, samo sebou, můžou jít cestou súfizmu, ale že se žena nikdy nemůže stát Mistrem, který může učit druhé. Sufi to trochu rozesmutilo.

Sám Mistr se tohoto rozhovoru neúčastnil. Jako by jejich výroky ani neslyšel.

Ale příští den začal učedníkům vyprávět příběh o *Alláhově Milované*:

«V jedné vesnici se úplně obyčejným rodičům narodila neobyčejná dívka. Když trochu povyrosla, začalo být vidět, že není vůbec podobná ani svým rodičům, ani svým bratrům a sestrám.

Dívka měla prorocký dar a snadno četla myšlenky druhých lidí.

Jednou, když byli v domě jejího otce hosté, přišla dívka k jednomu z nich a řekla:

— Jak je mi tě líto: musejí ti useknout ruku!

Údiv hostů neznal hranic, dokonce zapoměli dívence i vyčinit za to, že vešla do místnosti a vmísila se do rozhovoru bez dovolení.

Zeptali se jí:

— Copak to povídáš?

— On vzal kazetu s cizími klenoty, a udělal dojem, že to provedli lupiči.

A shromáždění hosté tento incident začali hned posuzovat.

— Co to říkáš za nesmysly! Okamžitě se omluv! Jak můžeš tak urážet mého váženého hosta! — vykřikl v hněvu otec dívky.

— Proč bych se měla omlouvat, když mluvím pravdu. Kazeta je zakopaná na jeho zahradě pod švestkou, na té straně, kde vychází slunce!

... Je samozřejmé, že se to rozhodli zkontrolovat — a... našli kazetu!

Tento příběh v té vesnici způsobil velké pozdvižení.

Po několika podobných případech, kdy dívka na dotaz dospělých snadno jmenovala ty, kdo vykonali krádež nebo podvod, a kdy vlivným lidem říkala do očí o jejich nedobrych myšlenkách a záměrech, — se jí začali bát a vyhýbat se jí.

Brzy dívence začali dokonce i doma zapírat, aby rodičům nezpůsobovala zbytečné problémy, a jenom někdy se pokoušeli využít jejího jasnozření ve svůj prospěch.

Všichni se jí obávali, a téměř nikdo ji neměl rád.

Jak děvčátko rostlo, začalo postupně chápat, jak velice je cizí nejen ve své rodině ale i v celém světě, který byl kolem...

... Jednou přišel do té vesnice súfijský Mistr a dlouho s dívence mluvil.

Od té doby se změnila a rodiče si už na svoji dcerku nemohli stěžovat. Ona sice svoje schopnosti neztratila, ale už nevytvářela problémy lidem kolem. Rozžehlo se v ní klidné a stejnoměrné světlo srdečné lásky, a toto světlo se s každým dnem stále živěji rozhořovalo. Teď pomáhala jen těm, kdo ji o pomoc požádali, a jenom někdy předem upozorňovala dobré lidi na blížící se nepříznivé události...

A o jejím vnitřním životě nikdo nevěděl.

... Ale když si usmysleli, že ji provdají, — okamžitě kategoricky odmítla.

A potom nadobro zmizela z domova.

Odešla a usídlila se na opuštěném místě. A jenom Alláh byl jejím Milovaným! A ona začala skládat verše o svojí lásce k Němu.

A protože si zamilovala duchovní výšiny, nedostupné obyčejným lidem, začala žít jako poustevnice.

Opojená Božským, nebyla opuštěná ve svém osamění: Její Milovaný byl stále s ní!

Poznala, že se život duše může podobat... plavnému tanci v Božích Objetích.

Poznala, jak překrásné je žít v extázi Splynutí s Milovaným nebo v něžném klidu Rozplynutí v Něm.

Vždyť potom se tělesná schránka duše zaplňuje Jeho Láskou a Světlem tak vrchovatě, že pro bývalé «já» tam už vůbec není místo!

Když život duše dosahuje této hranice, Božské Světlo začíná proudit skrz tělo takového duchovního praktikanta.

To jsou její slova, kterými vyjadřovala to, co zakoušela. Ale — jenom když posloucháme duchovním srdcem, můžeme postihnout Toho, Kdo je za nimi.

Ó, Můj Milovaný!
Dívám se na Tebe —
A nemůžu se vynadávat!

Ó, Můj Milovaný!
Líbám Tvoje Ústa —
A piju nektar Tvojí Blaženosti!

Ó, Můj Milovaný!
Dýchám Tebou —
A letím na křídlech štěstí!

Ó, Můj Milovaný!
Chvěju se v Plameni Tvojí Lásky
A teču v Řece Tvého Světla!

Ó, Můj Milovaný!
Objímám Tě —
A nemůžu obemknout Tvoji Nekonečnost!

Ó, Můj Milovaný!
Chci Ti odevzdat sebe celou —
A naplňuji se Tebou!

Ó, Můj Milovaný!
Ty mě líbáš —
A já zapomínám na sebe v Tvojí Blaženosti!

Ó, Můj Milovaný!
Ty mě objímáš —
A já mizím v Tvých Objektích!

Ó Můj Milovaný!
Nasáváš mě do Sebe —
A já se nořím do Hlubin Tvého Klidu!

Ó Můj Milovaný!
Naše srdce splynula v Oceánu Tvého Ohně —
A žijí jako Jediné Srdce!»

Učedníci, užaslí tímto vyprávěním, se zastyděli za svůj včerejší rozhovor, a zeptali se Mistra:

— Čí jsou to slova? Ty nám vyprávíš vymyšlenou historku, abys nás napomenul za naši povýšenost — nebo taková žena-súfí skutečně žila?

— Copak ji musíte nutně uvidět, abyste uvěřili? Ale co, teď takovou příležitost dostanete. Jmenuje se Sulija. Požádala mě, abych jí poslal někoho z učedníků pro knihu, kterou napsala podle slov svého Učitele, v současnosti nevtěleného do těla, — Grand- Mistra súfizmu.

* * *

Příští den se učedníci, kteří si to přáli, vydali na cestu, aby se poučili u ženy-súfího, jménem Sulija. Byla mezi nimi také Sufi.

Nebyla to krátká cesta.

Na cestě do těch krajů se učedníci vyptávali na ženu-súfího u šejchů a muridů, ale moc se toho nedozvídali: jenom to, že žije osamělým životem, a jen někdy k ní přicházejí lidé pro rady a vyléčení z nemocí.

Jednou, když přišli do jedné vesnice a začali se vyptávat, jak najít cestu ke vzdálenému osamocenému domu Sulii, řekla jim místní obyvatelka:

— Proč tu ženu hledáte? Ona nemá muže ani děti a žije úplně sama. Co může osamělá žena vědět o životě? Jistě není příliš šťastná: osud se jí nevydařil, okolnosti jejího života zřejmě nebyly nejpříznivější.

Vy jste ale na pohled zdraví. Obvykle k ní přicházejí nemocní, protože dokáže léčit jejich neduhy.

Ona sbírá léčivé byliny a připravuje z nich léky. Copak se vy všichni chcete také stát lékaři?

... Žena se nepřestávala divit, ale přece jen je odvedla na stezku, vedoucí k Sulijinu domu.

Sulija je radostně přivítala:

— Já z vás mám takovou radost, přátelé! Je velice skvělé, že jste ke mně přišli!

... Začali obědovat. V podivuhodné harmonii její domácnosti se i ty nejobyčejnější události zdály být svaté. Sulija je hostila velice prostým a skromným jídlem, které měla: medem, ořechy, sušeným ovocem.

Učedníci s sebou přinesli různé pamlsky, které nakoupili, ale právě to nejprostší Sulijino jídlo — bylo přímo čarovně chutné!

Když si odpočinuli a shromáždili se u krbu, začala jim Sulija vyprávět o knize:

— Můj Grand-Mistr mi nadiktoval knihu o Cestě súfího. Předám ji vašemu Mistrovi vaším prostřednictvím. Kdysi, v mém dětství, mi váš Mistr velice pomohl! Víím, že je Veliký Učitel! A že On dokáže využít a uchovat ty znalosti, které jsou teď darovány lidem od Toho, Kdo celé věky podporuje čistotu a moudrost súfíjského učení.

Sulija hostům podala knihu.

Učedníci si ji opatrně předávali dokola a předčítali nahlas: každý další — tak dlouho, nakolik to pociťoval jako vnitřní přání.

«První stupeň vzestupu duše na Cestě je láska ke všemu, existujícímu v Alláhově Stvoření.

Ten, kdo se odvážil na Cestu, ať se stane bratrem nebo sestrou každému stromu, rostoucímu na zemi, každému ptáčkovi, zpívajícímu ve větvích nebo létajícímu v nebeském prostranství, každé ještěrce, spící v písku pouště, každé květině, rozkvétající na zahradě!

Každý živý Alláhův výtvar začíná mít v životě takových duchovních adeptů význam — jako veliký zázrak, stvořený Alláhem pro jeho vlastní i naše zdokonalování!

Každého člověka pak už vidíme ne jako příbuzného nebo cizího, jako přítele nebo neznámého — ale jako dítě Stvořitele!»

«Ten, kdo nikomu nepřeje zlo a nevykonává nedobré činy, je hoden pozvednout se nad marnost momentálních potřeb a přání a zamířit ke Světlu!

Ale každý, kdo působí úmyslnou škodu druhým bytostem, — uštěďuje ránu samotnému Nejvyššímu, Který se malou částí Sama Sebe nachází v každém Svém výtvaru.

Súfí, který to pochopil, nepůsobí nikomu zlo — ani činem, ani slovem, dokonce ani myšlenkou!»

«Přijímejte dary s vděčností!

A ať vaše vděčnost nezůstane jen jako slova na rtech, ale stane se písní lásky vašich srdcí!

Dávejte dary — také od srdce!

Jestliže není vaše láska v tom, co darujete, pak je zbytečný i sám dar!

Každý kámen v poušti je cennější, nežli dar, který není naplněn láskou!»

«Pomáhejte druhým tak, aby se necítili vašimi dlužníky!
Bud'te vděční Alláhovi za tu možnost pomáhat, kterou vás On obdaroval!
Bud'te vděční i těm, komu darujete — za poskytnutou příležitost projevit lásku! Vždyť pokud by nesouhlasili s přijetím vaší pomoci, — nezískali byste nové dovednosti v darování dobra!

Musíte se učit být vděční každému člověku za ty lekce moudrosti, které on — dobrovolně nebo nedobrovolně — přináší do vašeho života. A také být vděční Alláhovi za všechny události, které naplňují každý den vašeho života takovými lekcemi!»

«Krása může naučit duše velice mnohému! Poněvadž krása je most ze světa viditelného tělesnými očima, — do světa Božského, vnímaného jen láskou srdečnou.

Požehnání jsou ti, kdo tvoří opravdovou krásu! Oni pomáhají Světlu Alláha, aby byl uviděn těmi, kdo předtím k Němu byli slepí!»

«Člověk musí dlouho vyrůstat duší — předtím, nežli se stává hoden Svobody.

Jenom on sám — dělá sám sebe otrokem nebo svobodným!

Dokud je člověk otrokem svých emocí a přání — může o Svobodě jenom snít.

Existuje svoboda vnější a vnitřní.

Vnitřní svoboda je pro duši mnohem důležitější, nežli svoboda vnější.

Když člověk získá vnitřní svobodu ve vší úplnosti, pak na něho vnější už negativně nepůsobí. Pak je — skutečně SVOBODEN!

Druzí lidé nemohou omezit svobodu takového člověka.

Vnitřní svoboda — začíná v tichu duchovního srdce. Dokud člověk není osvobozený od zástupů myšlenek a zčeřeného moře emocí — potom, ať už půjde kamkoliv — všichni tihle jeho trapiči budou u něho.

Jenom když mysl ztichne a v srdci je klid, vznikne možnost získat Svobodu!

Svoboda je nutná zejména proto, abychom mohli rozmáchnout křídla duše ve Světle!

Když se člověk stává natolik silným, že může získat osvobození od sebe bývalého — sebe, jako nepatrného otroka svého osudu a okolností, přání a vášní, a hlavně, když se stává skutečně milujícím, — jenom pak může začít poznávat Sebe Božského!»

«Mlčení, které se šíří v duchovním srdci, není prázdné! Naplňuje se Láskou! Je v něm možné pociťovat Alláha — a pak si duše uvědomuje Jeho Neohraničenost!

Smrt nižšího «já» není konec, ale začátek jiného života duše.

Když řeka vtéká do Oceánu, neumírá, ale jenom začíná její nový život ve Sjednocení s Oceánem!»

«Rozplynutí v lásce — co může být krásnějšího?!

O Velikém Rozplynutí — bude Moje dnešní řeč.

Když je srdce sůfího zaplaveno láskou k Všemohoucímu a Milujícímu, pak malé srdce může poznat Sjednocení s Velikým Srdcem!

Malá láska, když poznává Velikou Lásku, — zapomíná na svoji předchozí malost a získává Všeobjímající Klid Alláha!

Tak, jako se řeka musí vzdát oceánu, když ztratí svoje břehy, zmírní svůj tok a utápí se v jeho vodách, — tak musí i duše ztratit slupky, které ji omezují — a naučit se rozplývat v Lásce Alláha!

Právě tak se i pobřežní písek vzdává oceánskému přílivu a dovoluje mu zatopit ho něžnými vlnami. A pak už to není břeh, ale dno oceánu, které se rozprostírá do největších hlubin!

Podobně tomu — i súfí: on musí dovolit Majestátu Alláha pohltit oddělenost sebe-duše!

Ale jak je překrásný ten, kdo dokázal dát sám sebe do moci Alláha a — uvnitř Něho — míří k poznání Jeho Neohraničenosti!»

«Mužové a ženy, uctívající Alláha, — co děláte, abyste Mu projevili svoji oddanost?

Jsou Mu zapotřebí vaše chvalozpěvy?

Potřebuje On vaše modlitby a hmotné dary?

Nebo to jenom vy — ve své slabosti a naivitě — hledáte, jak byste se k Němu přiblížili, když přinášíte oběti do chrámů a prosíte o milosti pro sebe?

Existuje jen jeden dar, který potěší Všemohoucího: je to dar od duše, který nazývají SRDEČNOU LÁSKOU!

Ale k tomu nestačí — jen slova z vašich úst!

A promysli si: jaké činy tvého dnešního dne udělají radost Všemohoucímu?»

«Ať dnes — Má slova hovoří o srdci. Ne o tom srdci, které bije v prsou a žene krev ve tvém těle, ale o tom srdci, které se musí stát domovem Všemohoucího. Je to duchovní srdce, srdce duše!

Jestlipak znáš svoje duchovní srdce?

Jestlipak se umíš zahalit do mlčení duše a ponořit se do jeho ticha?

Jestlipak slyšíš — v jeho tichu — Hlas toho, Kdo ti chce vyprávět o Svoji Lásce?

On je vždy zde! On je tam, kde je tvoje tělo, tam, kde je tvoje srdce, i tam, kde miliardy hvězd září ve věčném prostranství Vesmíru.

Pod vším, neviditelný, — On, přebývá neustále!

A ten, kdo Mu otevře svoje rozlehlé srdce, — bude schopen Ho vidět!

Ať duše svlékne všechny svoje hrubé obaly, neřestné a zašpiněné hříchy předchozího života!

Ať se duše očistí od každé neřesti — a stane se čistou a průzračnou!

A pak se ona — před svým Milovaným a Přítelem — nebude stydět!»

«Ať se lidská těla stanou nádobami, do kterých je nalito Světlo Života Vše Vytvářejícího!

Čí je vina, jestliže je tvoje nádoba špinavá?...

Jestliže už Bůh začal ve tvém srdci žít — ochraňuj to Světlo, nedovol větrům života, aby ho sfoukly, nenech ho uhasit potoky lidské zloby!

Jestliže člověk vždy ochraňuje Oheň Boží Lásky ve svém srdci — pak se mění celý jeho život!

Je to jako když se nová hvězda rozsvítí ve Vesmíru — a je zapotřebí dovolit Světlu Alláha, aby z ní zářilo ve vší úplnosti a síle!»

«Alláh miluje všechny Svoje děti!
Slunce laská stejně mohutné stromy i nejmenší květinčky.
Když déšť dává životodárnou vláhu, nedělá rozdíl mezi vinohradem — a maličkými travinkami.

Ten, kdo přijímá Alláhovu Lásku jako potravu pro růst a dozrávání duše,
— ten může časem přinést překrásné plody!»

«Alláhova Láska je podobná světlu slunce: ten, kdo se na něj dívá, — vidí jeho zdroj, ale ten, kdo se nedívá, — nevidí.

Člověk, který duchovně neprozřel, nevidí příčiny toho, co se děje. Nevidí Toho, Kdo dává všemu Život.

Ale ten, kdo se těsně přiblížil až k Alláhovi, — shoří v Jeho Lásce, a stává se Jím!

Neboť *Tam* — není místa pro dva!

A tak se člověk stává Částí Zářícího Zdroje života!»

«Božská Moudrost je podobná vodě.

Někdo ji s radostí a vděčností přijímá. Ale někdo se jejím očišťujícím a napájejícím potokům vyhýbá.

Duše, která dosáhla Tvůrce všeho jsoucího v Jeho Vesmírném Příbytku, je jako řeka, která vtekla do oceánu, a předává mu všechno cenné, co nashromáždila za mnoho životů. A ona dostává na oplátku — veškerou úplnost Moudrosti, Lásky a Síly Oceánu!

Tak se doplňuje Oceán — *Veliké Jednotné My!*»

«Veškerá láska, která tě sytí zvenku, jenom dočasně hasí žízeň duše. Vždyť — po uplynutí času — začneš žíznit znovu!

Tvoje žízeň lásky bude uhašena až ve Velikém Zdroji, do Kterého je vchod ve tvém duchovním srdci!

Jedině *Tam* — může duše splynout s Láskou Alláha!»

«*Nejvyšší Božské Já* přebývá ve světě Velikého Ticha.

Mlčení úst neposkytuje možnost se Ho dotknout. Jenom mlčení myslí otevírá Nekonečnost Alláhova Ticha!

Pak Jeho myšlenky získávají zvuk a stávají se slovy v tvých ústech.

Jeho Ticho objímá klidem tvoje srdce.

Ó, jak je překrásný, On, přebývající ve všem! Spatři Jeho nesčetné Tváře ve světě, kde žiješ, — a svět se rozzáří Láskou a Světlem!»

«Za veškerou krásou světa, kterou Stvořitel vytvořil, září On Sám — Prvopočáteční Krása!

Jeho Ticho je bez hranic — ale zní v něm Jeho Hlas!

Jeho pohled je všude. Jeho milující Oči tě vidí neustále!

On slyší každou tvoji myšlenku!

Nepokoušej se před Milovaným nic skrýt — neboť pro Něho tajemství neexistují!

Ve tvém duchovním srdci jsou Dveře do světa tvého Milovaného!

Když je tvoje srdce čisté — Milovaný ho neopouští!

Očisti tedy chrám svého srdce — aby se z něho Alláh díval do světa Svého Stvoření!»

... Dlouho spolu mlčky seděli. Ticho bylo naplněno Přítomností nevtěleného Grand-Mistra.

Potom Sulija předala Sufi knihu:

— Vezmi si ji, děvčátko moje! Přijde čas — abys všechno tohle vykonala!

— Vyprávěj nám ještě něco o sobě, o Své Cestě! — poprosili učedníci.

— Vždyť už vám váš Mistr stejně skoro všechno o mně vyprávěl!

Tuto Cestu jsem neprošla jen za jeden život. Ale při posledním vtělení — už bylo všechno velice jednoduché:

Na začátku žila na zemi dívenka, která se cítila v tomto světě cizí: mezi lidmi, které zajímala jenom povrchní marnost života...

Potom mi váš Mistr odhalil život ve Světle Lásky a naučil mě, jak vidět a slyšet Toho Nevtěleného, Kdo byl mým Učitelem v několika předchozích životech. Já jsem tehdy znovu získala mého Grand-Mistra!

Od toho okamžiku byl můj život naplněn láskou k Němu.

Při prvních takových setkáních — každý dotek rozvinutých Vědomí daruje oběma největší štěstí!

Potom se Splynutí přerušuje jenom proto, aby mohli znovu a znovu vyprávět jeden druhému o lásce — a poté se znovu ztrácet v Objetích Milovaného!

Tak, jako když zamilovaní oddělují ústa jen pro to, aby je mohli znovu spojit v polibku, — tak i duše znovu a znovu hledá Spojení, aby pocítila extázi Splynutí!

To je nejpříjemnější etapa Cesty: kdy jakoby všechno kolem dávalo Blaženost Sjednocení s Božským!

Tehdy se tělo — jakoby vznáší v průzračném Ohni Alláha! Ale ten Oheň nespaluje, protože se už téměř shoduje s ohněm vlastní lásky.

Ale úplné štěstí získává duše až tehdy, když se ponořila do *Hlubiny* Všemohoucího, a opouští ji dokonce i vzpomínka na její oddělenost.

Prosila jsem: «Ó, Alláhu, zářící v mém srdci! Vezmi si celé moje tělo — a použij ho k tomu, aby tato Tvoje schránka umožnila Tvoji Lásce projevit se a zářit ve Tvém Stvoření!

Ať se Tvoje oči skrz ni dívají na tento svět! A ať Tvoje Ústa prostřednictvím mého těla říkají lidem to, co si Ty budeš přát!»

Tak plynul můj život.

Jednou mi Grand-Mistr vyprávěl, že On kdysi napsal knihu o Cestě súfího, ale že se na papíře pro lidi nechovala. A teď ty myšlenky a výroky v Pravdě prosí znovu a znovu o to, aby mohly získat oděv ze slov a položit se rovnými řádky na papír.

Uviděla jsem Ho, jak sedí nad knihou a píše ta slova. Seděl za stolem, a paprsky slunce dopadaly na knihu. Ona — svítila! Řádky se pokládaly pod Jeho rukou na stránky, a Alláh byl v Něm, a Alláhova Slova se stávala viditelnými.

Vzala jsem tehdy pero a papír a začala jsem tu Jeho Knihu opisovat.

Právě teď vám předávám nejdůležitější práci svého života. Uchovejte ji nejen jako slova, napsaná na papíře, ale jako Cestu Srdce, kterou má vykonat každý z vás!

... A pak se Sulija odmlčela a pokračovala ve Svém vyprávění už beze slov.

Seděli spolu v tichu. Každý vnímal to, co mohl vnímat, z nekonečného Zdroje Moudrosti, Který nazývají jménem Sulija:

«Já pocituji každého z vás tak, jak vás pocituje Alláh!

Já o vás vím i to, co je ještě skryto před vámi samotnými, neboť Jeho Láska Mi odhalila všechna tajemství.

Jako duše jste přede Mnou obnažení!

Znám vaši minulost, všechny vaše útrapy a zármutky!

Znám vaše činy a vaše přání!

Dokonce i vaše nejtajnější myšlenky nejsou přede Mnou skryty.

Alláh žije ve Mně a září Plamenem skrz Moje srdce, a dívá se skrz Moje oči! Moje ústa pronášejí Jeho Slova!

My už se neodlučujeme tak dlouho, že jsem už zapoměla na možnost existovat odděleně!

Já jsem Ta, Která opustila "sama sebe", — a proto tady teď žije jenom Alláh!

Moje myšlenky naplňuje Jeho Moudrost!

Moje ruce jsou spojeny s Jeho Sílou! A srdce je slito s Bezbřehým Oceánem Jeho Lásky, Který ve vesmíru nemá hranic!

Dala jsem Mu Svůj život beze zbytku — a na oplátku jsem dostala Jeho Život ve Mně!

Jsem jako bezedná Nádobu, ve které je tolik Alláhovy Lásky — kolik vypijete!

A nikdy se nevyprázdni! Chci ji donést ke rtům každého, kdo bude žíznit!

Jsem jako Lampa, ve které hoří rozměrově nekonečný Nejnejnější Jeho Plamen — aby i vaše lampičky mohly být od Něho zapáleny!

Každý musí získat Alláha — v sobě! Neste ve svých srdcích Plamen Jeho Lásky! Ať je srdce naplněno Plamenem Alláhovy Lásky!

Já jsem jedna z Postihnuvších Jeho Bezmeznost!

My všichni v Něm jsme si rovni a jsme vzájemně sliti!

Poznání Jeho Lásky čeká každého z vás!»

... Po uplynutí několika dní, když šli učedníci domů, vzpomínali na Majestát Té, se Kterou se setkali.

Připomínali si, jak se Nejvyšší usmíval Jejím úsměvem a díval se Jejima očima, jak se Oceán Jeho Lásky vyléval z Jejího duchovního srdce, jak Její Ruce — sloužily Jemu v každé činnosti! A — jak je Jejich jednotné Světlo obklopovalo ze všech stran.